

Kod	Beskrivning av vegetationstyper
	Okarterade områden
0	Ännu ej karterat område
99	Norge/Finland
	Karterade områden
100	Ytvatten/Vattenvegetation/Snö och is
110	Öppet vatten Område som täcks av vatten.
111	Grunda bottnar Områden med endast några dm:s vattendjup, ex.vis vid flacka stränder. Vid sjöar eller vattendrag med varierande vattenstånd där högre vegetation hålls tillbaka kan kortskottssamhällen förekomma.
112	Periodisk vattensamling Vattensamling som tidvis torkar ut. Vegetationen på de uttorkade markytorna domineras ofta av en enda eller några få arter.
120	Vattenvegetation Vattenområden med dominerande flytblads- (ex näckrosor) eller gles övervattensvegetation (bladvass, säv, fräken o dyl). Specificerad typ redovisas som tillägg. Förekomst av vattenvegetation i sjöar, vattendrag eller vid havet.
130	Varaktig snö och is Område som långsiktigt täcks av glaciär eller snö.
131	Glaciär Område som täcks av glaciär.
132	Permanent snölega Område som långsiktigt täcks av snö.

200	Öppen substratdominerad mark Ytor som på grund av naturförhållanden saknar vegetationstäckning med kärlväxter. Glest trädskikt (10-30% kronäckning) anges som tilläggsinformation.
210	Hällmark Berg i dagen, vanligen med ett tunt lav- eller mosstäckning. Även klippbranter ingår. Normalt växer ren-, fönster- och skorplavar på berget. I sprickor och skrevor kan örter, gräs och ormbunkar slå rot. Speciellt kalkhällar kan ha en mycket artrik vegetation. Karst och raukar räknas också hit.
215	Block- och hällmark En samlingsklass av hällmark samt block-stenmark. För beskrivning se föregående samt följande klass. Använd i fjällvegetationskarteringen.
220	Block-/Stenmark Block eller sten täcker större delen av marken, t ex blocksänkor, klapperstensfält, rasbranter och blockstränder.
230	Grus-/Sandmark Grus- eller sandtäckta marker utan sammanhängande växttäcke, t ex stränder, sanddynor och deltan.
240	Mo-mjåla-lermark Finare jordartsmaterial som saknar sammanhängande växttäcke. Förekommer i marker utsatta för jordrörelser t ex i aktiva raviner.
250	Kalkbleke Mark som huvudsakligen består av kalkslam, utan sammanhängande växttäcke. Förekommer i kambrosiluområdena. Den mycket glesa och förkrympta vegetation som finns i denna sterila miljö kan bestå av exempelvis knutnarv, hästhovsört, kärrfräken, slätterblomma, axag, ormrot, lapptåg, rylltåg, samt näbbstarr och knagglestarr (exemplen hämtade från Jämtland). Ex på arter från öländska/gotländska områden är hirsstarr, krypven, sump-maskrosor och strandpryl. Övergångsformer mot våtvegetation förekommer.

300	Kulturmark och exploaterad mark Artificiellt prägade ytor genom odling, bebyggelse eller av anläggningskaraktär. Som kulturmark räknas även dessutom fd odlingsmarker till dess att de övergått till skog eller annan naturtyp.
310	Kulturmark Starkt kulturbetingad vegetation genom odling (åker och vall, kulturbetesmarker, trädgårdsodling) eller ytor av anläggningskaraktär (parkmark och golfbanor). Myroddling, bortröjd skog/kulturellt betingad öppen skogsmark samt matjordstäkt redovisas som tillägg.
311	Åker/vall Odlingmark. Kulturbeten ingår. Energiskogsodling redovisas som tillägg.
312	Kultiverad gräsmark Gräsmarker som består av tidigare odlingsmarker där odling upphört, eller där en tydlig inblandning av vilda arter finns. Kan vara betesmarker, men uppfyller ej kriterierna för öppen ris-, gräs- och örtvegetation. Myroddling redovisas som tillägg.
313	Ren Yta innehållande vägren, dikesren eller åkerren.
314	Igenväxt och planterad kulturmark Fd kulturmark, exploaterad mark eller öppen ris-, gräs- och örtvegetation som är planterad eller spontant igenväxande. Dessa marker betraktas som skogsmark av skogsnäringen och i de allmänna kartorna. Kombineras med tillägg för att ange trädslag. Motsvarar vegtyperna 315 + 316.
315	Skogsplanterad f d öppen mark Skogsplanterad f d kulturmark, exploaterad mark eller f d öppen ris- gräs- och örtvegetation. Dessa marker betraktas som skogsmark av skogsnäringen och i de allmänna kartorna.
316	Igenväxt f d öppen mark Spontant igenväxt fd kulturmark, exploaterad mark eller ris-, gräs- och örtvegetation. Dessa marker betraktas som skogsmark av skogsnäringen och i de allmänna kartorna.
317	Odlad busk- och trädmark Fröplantager, frukt- eller bärodlingar.
320	Bebyggelse inkl park- och tomtmark Består av sluten bebyggelse, villa-, jordbruks- eller fritidsområden samt parker, kyrkogårdar etc. Inom villa-, fritids- eller jordbruksbebyggelse förekommer vanligtvis mer eller mindre mängd vegetation.
321	Bebyggelse/Tomtmark I bebyggelse/tomtmark ingår övrig bebyggelse; "gles bebyggelse" samt gårdsplaner, bebyggda koloniträdgårdar o dyl. Inom villa-, fritids- eller jordbruksbebyggelse förekommer vanligtvis mer eller mindre mängd vegetation. Marken behöver inte vara vegetationsfattig. Motsvarar tät bebyggelse (322) samt övriga tomtmarker (delmängd av 323).
322	Tät bebyggelse Omfattar samlad bebyggelse (enligt de allmänna kartorna), karteras i betydelsen tät kvartersbebyggelse.
323	Gräsmatte-, park- och tomtmark Parkmark, gräsmattor, golfbanor, parker samt tomtmark utanför tät bebyggelse. Stor gräsplan redovisas som tillägg. Vegetationen är vanligen kulturbetingad.
330	Exploaterad mark Vegetationsfria eller påtagligt vegetationsfattiga ytor p g a intensiv markanvändning. Industriområden, upplags- och uppställningsområden, deponeringsytor, täkter m m. Även vägar med vägområde bredare än 40 m ingår.
331	Industriområde Markområden med huvudsakligen industriverksamhet. Till industriområde räknas även mark för gruvsdrift, hamnanläggningar, fiskehamnar och färjelägen. All tillhörande mark såsom vägar, parkerings-, lagringsplatser och kontorsbyggnader ingår.
332	Deponeringsområde Deponeringsområden såsom sop-, slam-, aska- och industrideponier.

333	Torvtäkt Mark med brytning av torv eller där tidigare torvbrytning skett. Energiskog på fd torvtäkt redovisas som tillägg.
334	Grus/sandtäkt Uttag av grus och/eller sand eller där tidigare uttag skett.
335	Bergtäkt Mark med brytning av bergmaterial eller där tidigare brytning skett. Innefattar även dagbrott.
336	Ruderatmark Kolonisering av växter som uppkommer vid vägbankar, industri-, stationsområden eller gamla tåktor och deponier. Marken är ej alltid vegetationsfattig. Trädor karteras som åker/vall.

400	<p>Öppen ris-, gräs- och örtvegetation</p> <p><i>Definition:</i> Öppna marker som domineras av ris, gräs eller örter i fältskiktet. Ingående vegetationstyper är ej synbarligen påverkade genom odling idag. Landskapet är däremot ofta hävdat och den ursprungliga trädvegetationen har röjts bort. Glest trädskikt (10-30% kröntäckning) anges som tilläggsinformation. Typer ingående i ängs- eller hedserien förekommer. Naturtypen inkluderar dyn- och snölegevegetation. Även trädfri/öppen strandvegetation ingår, där vattenståndsväxling eller isrivning omöjliggör etablering av trädskikt. Regiontillägg, används dels för att skilja mellan samma vegetationstyp som i olika regioner kan karakteriseras av olika artförekomster, samt dels för sökbarheten. T ex om man vill söka ut alpin vegetation framgår detta inte alltid av vegetationstypen.</p>
410	<p>Alvarkalkjord</p> <p>Vitringsjord av kalk i tunna lager direkt på kalksten. Jordlagret kan variera mellan ca 1-20 cm. Välutbildade alvar finns företrädesvis på Ölands plana och relativt sprickfria kalkstensplatåer. Torka omväxlande med översvämningar samt stark påverkan av froströrelser i den vintertid fuktiga finkorniga kalkjorden är några faktorer som danar växtligheten. Mångformig typ beroende av jorddjup och topografi. Markstrukturen är i princip alltid öppen jord med vegetationen förekommande glest i tuvor.</p>
420	<p>Risvegetation</p> <p>Ris dominerar i fältskiktet. Dessutom kan smalbladiga gräs och örter, som växer på mager mark, förekomma. Ett bottenskikt av mossor och/eller lavar finns i allmänhet. De <i>alpina</i> typerna är klimatiskt betingade. De <i>maritima</i> rishedarna i de nordliga skärgårdarna är också i huvudsak klimatiskt betingade. Rishedar dominerar många exponerade öar där skogen ej primärt hunnit etablera sig i en landhöjningskust. Även i sydligare delar av landet kan icke-hävberoende typer finnas i ytterskärgården. I denna version av "Beskrivning_vegtyper" är endast de alpina typerna närmare beskrivna.</p>
421	<p>Skarp rished</p> <p>Ljung, kråkbär, mjölon och smalbladiga gräs dominerar på mycket grova jordarter. Den <i>alpina</i> skarpa risheden är extremt vindexponerad mark där snön är bortblåst en stor del av vintern, s k vindblottor. Vegetationen består av krypande ris och lavar som växer glest på det grusiga underlaget. Dominerande arter på mager mark är ripbär, krypljung och fjällgröna. På kalkrik mark finner man en mer artrik, men fortfarande gles vegetation av bland annat enaxig sävstarr och fjällsippa. Den <i>maritima</i> skarpa risheden finns på hårt svallade moräner eller grovkorniga sediment. Vegetationstäcket är glest med mycket grus och sand synligt. Kråkris, mjölon och lingon växer i grupper. Fårsvingel är vanlig. Bottenskiktet består av renlavar och enbjörnmossa. Artexemplen är hämtade från de norrbottniska skärgårdarna. Mjölon och fårsvingel kan också ses i <i>hävdade</i> miljöer.</p>
422	<p>Torr rished</p> <p>Ljungdominerad hed med andra arter såsom kråkbär och lingon. Blåbär förekommer sparsamt. Den <i>alpina</i> torra risheden kännetecknas av att den är vindexponerad men med något bättre snöskydd än den skarpa risheden. Här är vegetationen tätare, men fortfarande ganska lågvuxen. Bottenskiktet består av olika lavar. Dominerande på mager mark är framför allt kråkris, med inslag av lågvuxen dvärgbjörk och i sydligaste fjällen ljung. I söder finns också en variant med ett kraftigt lavtäckte bestående av renlavar, framför allt fönsterlav. På kalkrik mark är artrikedomen av örter och halvgräs stor, fjällsippa dominerar. <i>Maritima</i> torra rishedar har tätare och högre fältskikt än skarp rished. Oftast finns lite lav och mossor i bottenskiktet. Vanliga arter är kråkris, lingon, samt kruståtel och gullris. Artexemplen är hämtade från de norrbottniska skärgårdarna. I <i>hävdade</i> miljöer spelar ofta ljung en viktig roll. Övriga arter som kan nämnas är lingon och gråfibblor.</p>
423	<p>Frisk rished</p> <p>Blåbär- och ljungdominerad hed. Lågörter är vanligt förekommande inslag i heden, t ex gullris. Andra förekommande arter är lingon, en, vågg- och husmossa. Den friska <i>alpina</i> heden domineras i fältskiktet av blåbär och lappljung eller tät högvuxen dvärgbjörk och kråkbär. Den senare typen har ett något sämre snöskydd än blåbärstypen. Bottenskiktet domineras av mossor. Vanligtvis finns ett buskskikt av vide och en. Den <i>maritima</i> friska risheden har tätare och högre fältskikt än torr rished. Bottenskiktet består av mossor. Fältskiktet består huvudsakligen av kråkris, lingon och blåbär, spridda gräs såsom kruståtel samt örter. Artexemplen är hämtade från de norrbottniska skärgårdarna. Ljung, blåbär och kruståtel är karaktäristiska på friska <i>hävdade</i> rishedar.</p>

424	<p>Fuktig-våt rished</p> <p>Risvegetation som omfattar den fuktiga till våta delen av fuktighetsgradienten. Pors eller andra risarter dominerar. I övrigt växer fuktkrävande arter såsom blåtåtel samt olika halvgräs. Beskrivningen stämmer in på såväl hävdade miljöer som naturliga skärgårdsmiljöer.</p> <p>Jämför beskrivningen av fuktig respektive våt rished. Den <i>alpina</i> fuktiga-våta risheden domineras främst av dvärgbjörk, kråkris, odon och ljung samt hjortron. Vide bildar ett buskskikt. I bottenskiktet finns friskmarksmossor, med inslag av tallvitmossa och andra sumpmossor. Stengropar, som tidvis är vattenfyllda är vanligt på dessa marker. Förekommer i fuktiga lägen t ex på myrkanter eller uppfrysningssmark, såväl subalpint som lågalpint. I hävdade miljöer och strandmiljöer spelar ofta pors en viktig roll. Ljungen kan vara välutvecklad även i fuktiga-våta miljöer. Gräsartade växter såsom blåtåtel, och starrarter kan förekomma.</p>
425	<p>Fuktig rished</p> <p>Pors, eller andra ris dominerar. Därtill kommer fuktkrävande arter såsom blåtåtel. Om bottenskikt finns är sumpmossor vanliga men inte dominerande. Beskrivningen stämmer in på såväl hävdade miljöer som naturliga skärgårdsmiljöer.</p>
426	<p>Våt rished</p> <p>Pors eller andra ris dominerar. Därtill kommer våtmarksarter såsom olika halvgräs. Om bottenskikt förekommer dominerar sumpmossor. Beskrivningen stämmer in på såväl hävdade miljöer som naturliga skärgårdsmiljöer.</p>
430	<p>Gräshed</p> <p>Lågvuxen mager gräsmark som domineras av arter såsom rödven, fårsvingel, kruståtel, stagg, pillerstarr etc. Typen omfattar alla fuktighetsgrader.</p> <p>De <i>alpina</i> typerna är klimatiskt betingade. De <i>maritima</i> gräshedarna i de nordliga skärgårdarna är i huvudsak klimatiskt betingade och utgör tillsammans med substratmarker och strandängar enda naturtyperna i de allra yttersta exponerade öarna i en utpräglad landhöjningskust. Även i sydligare delar av landet kan icke-hävberoende typer finnas i ytterskärgården. Den <i>alpina</i> gräsheden finns både på lågalpin och mellanalpin nivå. Den lågalpina kan domineras av exempelvis kruståtel eller stagg, medan den mellanalpin karaktäriseras av en gles vegetation av främst styvstarr och klynnetåg. Ofta förekommer lavar och/eller mossor i bottenskikt. De <i>maritima</i> gräshedarna finns på hårt svallad morän eller svallavlagringar en bit ovanför stranden. Vegetationen är gles-halvtät och består av gräs och örter. På dessa magra marker kan dock mera frodvuxna partier förekomma som följd av fågelgödsling och av stormar uppkastat driftmaterial.</p>
431	<p>Sandgräshed</p> <p>Sandgräsheden förekommer på sand eller grova sediment. Vanligt förekommande arter är bl a borståtel, tofsäxing och sandsvingel (Sk,Öl,Gotl), gulmåra, backtimjan, flockfibbla och blåmunkar.</p>
432	<p>Dynvegetation</p> <p>Dynvegetationen etableras på rörligt sandunderlag och domineras av glesa dyngräs som sandrör, strandråg och östersjörör. Andra arter som kan nämnas är strandstarr, strandärt samt saltarv. (På de äldre dynerna förekommer risarter eller gräs samt mer eller mindre lågvuxna tallar och de klassificeras därför som rishedar eller gräshedar.)</p>
440	<p>Gräs-örtvegetation i kulturlandskapet</p>
441	<p>Torr gräs-örtvegetation</p> <p>Gles, lågvuxen vegetation på grovkorniga jordarter eller på krön som lätt torkar ut. Smalbladiga gräs dominerar tillsammans med torktåliga örter. Karaktäristiska arter är bl a fårsvingel, knylhavre, gulmåra, gråfibbla och jungfrulin.</p>
442	<p>Torr-frisk gräs-örtvegetation</p> <p>Gräs- och örtvegetation på torra till friska marker. Jämför med beskrivningarna under torr (441) respektive (444).</p>
443	<p>Torr-fuktig gräs-örtvegetation</p> <p>Gräs- och örtvegetation på torra, friska och fuktiga marker. Jämför med beskrivningarna under torr (441), frisk (444) samt fuktig (445).</p>
444	<p>Frisk gräs-örtvegetation</p> <p>Gräs- och örtrik vegetation. Förekommande arter är exempelvis rödven, ängsgröe, rödsvingel, hundäxing, kruståtel, rölleka, vitmåra, grässtjärnblomma, prästkrage.</p>
445	<p>Fuktig gräs-örtvegetation</p> <p>Öppen mark med naturlig vegetation av bredbladiga gräs och samt örter varav många är höga. Typiska arter är tuvtåtel, grenrör, älgört, vanlig smörblomma, humleblomster m fl.</p>

446	Fuktig-våt gräs-örtvegetation Gräs- och örtvegetation på fuktiga till våta marker. Jämför med beskrivningarna under fuktig (445) respektive våt (447).
447	Våt gräs-örtvegetation Högvuxen tät vegetation, ibland i strandläge, men i sådant fall där skogen är borttröjd. Vanliga växter är bland annat skogssäv, starrarter samt sumpörter.

450	Gräs-örtvegetation vid stränder, översvämningsbetingade Omfattar landstranden och den del av vattenstranden där vegetationen är tät. I de regioner som normalt är snötäckta en period under vintern är vårfloden betydelsefull för utveckling av sötvattensstrandängar. I de sydligare landskapen är vattenflödet i stället mer beroende av nederbördsrika perioder. Havsstrandängarnas utveckling gynnas av stor skillnad mellan hög- och lågvatten. Isrivning kan bidra till att hålla stränderna öppna.
451	Fuktängsmad (sydlig) Fuktig översvämningsmark vid sötvattensstrand.
452	Våtängsmad (sydlig) Våt översvämningsmark vid sötvattensstrand.
453	Sötvattensstrandäng, erosionsbetingad Frisk-våt öppen mark med naturlig vegetation av gräs och örter. Hålls öppen av naturliga orsaker, såsom vatten- och/eller ispåverkan. Vanligast vid strömmande vatten eller på vågexponerad strand i större sjöar.
454	Sötvattensstrandäng, sedimentationsbetingad Frisk-våt öppen mark med naturlig vegetation av gräs, örter samt en del våtmarksarter i de våtaste lägena. Hålls öppen av naturliga orsaker, såsom vatten- och/eller ispåverkan. Utbildas i sedimentterande miljöer, framför allt i selpartier i vattendrag samt vid sjöstränder.
456	Havsstrandäng, erosionsbetingad Frisk-våt öppen mark med naturlig vegetation av gräs och örter. Hålls öppen av naturliga orsaker, som vatten- och/eller ispåverkan. Finns på vågexponerad stränder.
457	Havsstrandäng, sedimentationsbetingad Frisk-våt öppen mark med naturlig vegetation av gräs, örter samt en del våtmarksarter i de våtaste lägena. Hålls öppen av naturliga orsaker såsom översvämnings. Finns i skyddade vikar.
460	Gräs-örtvegetation i kalkvåtar Våta partier på kalkrika marker. Vegetationen kännetecknas av att den tål periodvis uttorkning. Förekommande arter är agnsäv, knappsäv, ryltåg och ärtstarr. I bottenskiktet dominerar ofta Scorpidium-arter.
470	Alpin gräs-örtvegetation Ett stort antal växtsamhällen kan utbildas p g a de klimatiska och topografiska faktorerna.
471	Alpin lågörtäng Vegetationen består av lågörter, gräs- och starrarter. Vanliga arter är fjällviol, vanlig smörblomma, vårbrodd och fjällgröe.
472	Alpin högörtäng Högvuxen frodig ängsvegetation, ofta i sluttningar med översilning eller nedanför branter. Vanliga arter är fjäll-, nord- eller majbräken, torta, midsommarblomster, smörboll, fjällkvanne och brudborste.
480	Snölegevegetation Består i huvudsak av ett bottenskikt av mossor och eventuellt lavar, där små krypande ris och örter växer, t ex dvärgvide och mossjung. Differentieras i ett antal vegetationstyper beroende på p g a snötäckets varaktighet och graden av markblöta under vegetationsperioden.
490	Övrig naturlig gräs-örtvegetation Naturlig gräs-örtvegetation som vare sig beror på vattenståndsväxlingar, ej heller på klimatskt läge (maritmt eller alpint). Ex hyperitängar, dvs öppen gräs-örtmark, i anslutning till hållar av hyperit eller andra basiska bergarter, där skog ej etablerar sig.

500	Buskvegetation Halvöppen till sluten buskvegetation på fast mark med minst 50% täckning av buskar. Buskmarker måste överstiga 70% i de karteringsområden där förekomst av buskar på öppen mark karteras (30-70%). Med buskar avses förvedade växtarter med ett buskartat växtsätt av en växthöjd av normalt c:a 0,5 - 3m.
510	Barrbuskvegetation Buskvegetation som domineras av barrbuskar såsom en och buskformig idegran, tall och gran.
511	Enbuskvegetation Buskvegetation dominerad av enbuskar, halvöppna eller slutna bestånd.
520	Lövbuskvegetation Buskvegetation som domineras av lövbushar som vide, rosbushar, olvon, skogstry, fläder och tok m.m.
521	Rosbuskvegetation (Rosaceae-buskvegetation) Lövbushvegetation som domineras av arter tillhörande familjen Rosaceae, såsom nypon, slån, hagtorn och björnbär, men ej av tok som karteras separat.
522	Videbuskvegetation Buskvegetation oftast på fuktiga gräsmarker dominerad av videbuskar. I fjällområdena är videsnåren vanligen låga och täta. Busk- och fältskiktsvegetationen bildar ofta blandsamhällen. Förväxla ej videbuskvegetation med videdärr, vilka förekommer på torvmark. Alpin region redovisas som tilläggsinformation.
523	Havtornbuskvegetation Buskvegetation dominerad av havtorn. Förekommer i exponerade lägen längs havsstränder.
524	Hasselbuskvegetation Buskvegetation dominerad av hassel.
525	Tokbuskvegetation Buskvegetation dominerad av tokbuskar. Förekommer endast på Öland och Gotland.
530	Blandbuskvegetation Buskvegetation med blandförekomst av barrbuskar och lövbushar.
531	En-tokbuskvegetation En-tokbuskvegetationen är vanlig på södra Öland. (Tok förekommer endast på Öland och Gotland.)

600	<p>Skogsvegetation (på skarpa-fuktiga/våta marker) och sumpskogsvegetation.</p> <p><i>Definition av skog:</i> För att ett bestånd ska kallas skog krävs normalt att trädhöjden är minst 3 meter samt att krontäckningen överstiger 30%.</p> <p>Undantag från höjdregelein är fjällbjörkskog och hållmarkstallskogar som kan understiga 3 meters höjd. Undantag från 30%-regelin är dels skogar med ojämnt krontak som exempelvis lavtyper eller stamtäta men smalkroniga bestånd såsom vissa skogsmyrar. Hagmarker, kan tillåtas ha en krontäckning utöver 30% utan att för den skull klassificeras som skog, eftersom den krontäckningen kan bero på vidkroniga men glest stående träd. Trädformiga bestånd av enbuskar räknas alltid in bland buskmarkerna även om höjden överstiger 3 m. Alpin region redovisas som tilläggsinformation på lövskogarna.</p> <p>Skogens åldersfaser anges i ett eget skikt som överlagras vegetationstyperna.</p> <p><i>Definition av sumpskog:</i> Permanent blöt skog med mer eller mindre kontinuerligt högt vatten. Träden står ofta på socklar varför marken ofta är tuvig och innehåller såväl friskmarksarter som våtmarksarter. Marken är oftast torv- eller kärrmullbildande.</p> <p>Gruppen "våta skogar" är ofta växtliga sumpskogar som växer på mineraljord, kärrtorvmull eller torv. De innehåller en stor variation av arter inom grupperna träd, kärlväxter och mossor. Dessa bildar övergångar till fuktiga skogar.</p> <p>Gruppen "skogsmyrar" växer oftast på vitmosstorv och innehåller ofta rent myrbundna arter på kärlväxt- och mossnivå. Delas liksom öppna myrar in i mosse och kärr. Skogsmossen är en extremt näringsfattig miljö.</p>
610	<p>Barrskog, ospec</p> <p>Barrskog utan redovisad lövinblandning omfattar skogar där barrträdsförekomsten överstiger ca 70% av krontäckningen. Barrdominerad blandskog anges med tilläggsinformation för inblandning av 30-50% löv i 50-70% barr. Ospecificerad blandskog anges med tilläggsinformation för inblandning av 30-70% löv i 30-70% barr. Vegetationstyp blir i sistnämnda fallet barr med tillägg av löv oavsett vilket trädslag som dominerar.</p>
615	<p>Hållmarksbarrskog</p> <p>Skog, vanligen talldominerad, där mer än 50% av marken är täckt av hållar, kala eller med hållvegetation av lavar, torktåliga mossor och t ex ljung och lingon. I sprickor mellan hållarna förekommer ofta jord- eller torvtäcke med andra skogstyper, varför vegetationen ofta är mosaikartad.</p> <p>Öppna hållmarker, med ett glest trädskikt (< 30% krontäckning) redovisas under substratmarker.</p>
620	<p>Barrskog på tunt jordtäck</p> <p>Relativt näringsfattig mark, normalt talldominerad. Tunt jordtäck, ofta med torr prägel. Ibland hög blockhalt eller rikedom på hållar. Vid rikedom på hållar övergångsformer till hållmarkstallskog. I denna grupp ingår även grovblockiga moräner, där skogens produktivitet är tydligt nedsatt. Karakteristiskt för markvegetationen är en mosaikartad blandning av vegetation från de fyra ovannämnda klasserna hållmarkstallskog, lavrik, torr resp frisk barrskog. Dominerande arter är oftast lingon, blåbär och renlavar.</p>
625	<p>Lavmarksbarrskog</p> <p>Barrskog på näringsfattiga, oftast skarpa-torra marker där tall oftast dominerar i trädskiktet, ris i fåltskiktet och lavar har en framträdande täckning i bottenskiktet. Utbildas oftast på grovsediment eller grova ofta svallade moräner. Kan också förekomma på friska marker där näringsinnehållet är utarmat.</p> <p>Lavarna är främst renlavar, fönsterlav, påskrislav och islandslav. Glest fåltskikt av främst mjölon, lingon, ljung och kråkbär. Buskskiktet är svagt utvecklat. Lavfrekvensen har samband med skogsslutenheten och skogens ålder (skogsfasen) och skogsfasbetingade övergångar mellan denna och torr barrskog av ristyp förekommer. I hyggesfasen tenderar lavarna att öka. I skogfaser där skogen är tät (högre barrungskogar) saknas lavarna ofta men kan, där samma marktyp föreligger, istället dominera i solexponerade gläntor. Motsvarar sammantaget barrskog av lavtyp (626) och barrskog av lavristyp (627).</p>
626	<p>Barrskog, lavtyp</p> <p>Lavar, främst renlavar, dominerar i bottenskiktet. Ris såsom mjölon, lingon och kråkris växer glest eller i spridda grupper. Näringsfattiga marker. Trädskiktet består nästan alltid av tall.</p>
627	<p>Barrskog, lavristyp</p> <p>Lavar och mossor bildar bottenskikt. Ris, främst lingon, kråkbär, dvärgbjörk och ljung, bildar ett relativt sammanhängande fåltskikt. Vanlig på grova svallade moräner, på tunt jordtäck samt på grovsediment. Trädskiktet består huvudsakligen av tall.</p>
630	<p>Mossmarksbarrskog</p> <p>Bottenskiktet domineras av mossor eller saknas. Om lavar finns utgör de mindre än 25% av det befintliga bottenskiktet. Bottenskikt kan saknas på mycket näringsrika marker eller när trädskiktet är så tätt att ljusstillgången blir dålig. En överväldigande andel av landets barrskogar ingår i denna klass. På vegetationstypsnivå delas klassen in efter fuktighetsgrad.</p>

631	Skarp barrskog Extremt torra marker på grova jordarter som är väldränerade. Bottenskiktet domineras av mossor. Fältskiktet består främst av ris, exempelvis mjölon. Ovanlig vegetationstyp eftersom skarpa skogsmarker oftast är lavrika (se 625-627), i synnerhet i Norrland.
632	Skarp-torr barrskog Barrskog på skarpa till torra marker. Jämför beskrivningen under skarp (631) respektive torr (633).
633	Torr barrskog Torra marker på grovkorniga jordarter, t ex svallad morän eller grova sediment. Tall dominerar oftast, granen är mer lågvuxen än tallen och kan ibland saknas helt. Fältskiktet domineras oftast av ljung, kråkbär, lingon eller kruståtel. Mossor dominerar i bottenskiktet. Lavar förekommer däremot sparsamt. Ovanlig i Norrland, där torra marker i allmänhet är lavrika (se 625-627). Örtdominerade varianter kan förekomma på mindre arealer på näringsrikare marker.
634	Torr-frisk barrskog Barrskog på torra till friska marker. Jämför beskrivningen under torr (633) respektive frisk (635).
635	Frisk barrskog Tall- och granskog, ibland med inslag av lövträd. Friskmarksmossor (hus- och väggmossa samt ett flertal kvastmossor) dominerar bottenskiktet. Ris, som blåbär och lingon, bildar ofta ett väl slutet fältskikt. Kruståtel är vanlig, speciellt på hyggen. Örter, ormbunkar och gräs tillkommer på näringsrikare marker såsom gullris, skogsstjärna, ekorrbär, ekbräken, ängskovall och linnea. För högrötsvariant se tilläggsinformation. Buskskikt förekommer normalt på de friska markernas vegetationstyper. Frisk barrskog är den areellt mest utbredda vegetationstypen i Sverige.
636	Frisk-fuktig barrskog Barrskog på friska till fuktiga marker. Jämför beskrivningarna med frisk (635) respektive fuktig (637).
637	Fuktig barrskog Tall- och granskog. Arter som dominerar våta skogar förekommer som inslag bland arter från friska skogar. Karaktäristiska arter är odon, klotstarr, skogsfräken, skvatram, tillsammans med blåbär och lingon. I bottenskiktet återfinns man vanlig björnmossa, tallvitmossa eller granvitmossa tillsammans med friskmarksmossorna hus- och väggmossa. Fuktig barrskog är vanlig i nedre delen av sluttningar och i svackor. Förekommer på morän med finkornsinnehåll, finsediment eller marker med mycket tunna torvlager. På näringsrikare marker tillkommer ormbunksväxter såsom majbräken, nordbräken och lundbräken, samt ängsfräken. Bland örter och gräs kan nämnas brunrör, grenrör, humleblomster, moss- och kärrviol m m. För högrötsvariant se tilläggsinformation.
638	Fuktig-våt barrskog Barrskog på fuktiga till våta marker. Jämför beskrivningarna med fuktig (637) och våt (641).
640	Sumpbarrskog Sumpbarrskogen är ett samlingsnamn för våt barrskog och barrskogsmyr. Sump-, vit- och brunmossor dominerar i bottenskiktet. Fältskiktet domineras av våtmarksväxter eller myrväxter. Förekommer på finkorniga mineraljordar eller torvmark.
641	Våt barrskog Tall- och granskog på våta mineraljordar eller torvmarker. Våtmarksarter dominerar i fält- och bottenskiktet. I övrigt återfinns arter från frisk och fuktig skog. Vanligt är trädsocklar med t ex blåbär, lingon m fl ris och våtmarksarter t ex vattenklöver, topplösa, kärtistel, kabbeleka m fl i höljorna/groparna. Bottenskiktet domineras av sumpmossor framför allt vitmossor och björnmossor. För högrötsvariant se tilläggsinformation.
642	Våt barrskog och barrskogsmyr Barrskog på våta marker och på myrmarker. Jämför beskrivningarna med våt barrskog (641) och barrskogsmyr (643). Motsvarar även överbeteckningen barrsumpskog (640).
643	Barrskogsmyr Barrdominerad sumpskog dominerad av myrvegetation. Torvmark. Kan i likhet med öppna myrar delas in i mossar och kärr, vilket redovisas som tillägg. Tallskogsmosse är tallskog på relativt jämn och lättframkomlig torvmark. Typiska växter i en ofta knähög risvegetation är skvatram, dvärgbjörk, odon, hjortron och tuvull. Marken täcks vanligen helt av vitmossor, myrbjörnmossa, vägg- och husmossa. Renlav och fönsterlav förekommer i bottenskiktet. Buskskikt saknas. Barrskogskärr är oftast talldominerade. Fält- och bottenskikt domineras av myrväxter. Örter, starr och andra halvgräs förekommer i fältskiktet tillsammans med ris. Bottenskiktet består av vitmossor och/eller brunmossor. Mycket variabel vegetationstyp.

710	Lövskog, ospec Lövskog utan redovisad barrinblandning omfattar skogar där lövträdsförekomsten överstiger ca 70% av krontäckningen. Lövdominerad blandskog anges med tilläggsinformation för inblandning av 30-50% barr i 50-70% löv. Ospecificerad blandskog anges med tilläggsinformation för inblandning av 30-70% löv i 30-70% barr. Som vegetationskod anges en typ av barrskog med tillägg av löv oavsett vilket trädslag som dominerar.
715	Hällmarkslövskog Skog av triviallöv, vanligen björk, där mer än 50% av marken är täckt av hållar, kala eller med hållvegetation av lavar, torktåliga mossor och t ex ljung och lingon. I sprickor mellan hållarna förekommer ofta jord- eller torvtäcke med andra skogstyper, varför vegetationen ofta är mosaikartad. Öppna hållmarker, med ett glest trädsikt (< 30% krontäckning) redovisas under substratmarker.
720	Lövskog på tunt jordtäcke Relativt näringsfattig mark. Förekommer på marker med tunt jordtäcke. Björk dominerar oftast i trädsiktet. Ibland hög blockhalt eller rikedom på hållar. Vid rikedom på hållar övergångsformer till hällmarkslövskog.
725	Lavmarkslövskog Lövskog på näringsfattiga, oftast skarpa-torra marker där björk oftast dominerar i trädsiktet samt lavar och ris dominerar i fält- och bottensiktet. Utbildas oftast på grovsediment eller grova svallade moräner. Kan också förekomma på friska marker där näringsinnehållet är utarmat. Huvudsakligen en extremt nordlig (subalpin) typ, men kan också utbildas på hårt brända marker, s k lövbrännor. Lavar är främst renlavar, fönsterlav, påskrislav och islandslav. Fältsiktet är glest och består främst av mjölon, lingon, ljung och kråkbär. Busksiktet är svagt utvecklat. Lavfrekvensen har samband med skogsslutenheten och skogens ålder (skogsfasen) och skogsfasbetingade övergångar mellan denna och torr barrskog av ristyp förekommer. I hyggesfasen tenderar lavar att öka. Motsvarar sammantaget lövskog av lavtyp (726) och lövskog av lavristyp (727).
726	Lavrik lövskog, lavtyp Lavar, främst, renlavar dominerar i bottensiktet. Ris såsom mjölon, lingon och kråkris växer glest eller i spridda grupper. Trädsiktet är vanligen björkdominerat.
727	Lavrik lövskog, lavristyp Lavar och mossor bildar bottensikt. Ris, främst kråkbär, dvärgbjörk och ljung, bildar ett relativt sammanhängande fältsikt. Trädsiktet är vanligen björkdominerat.
730	Mossmarkslövskog Bottensiktet domineras av mossor eller saknas. Om lavar finns utgör de mindre än 25% av det befintliga bottensiktet. Bottensikt kan saknas på mycket näringsrika marker eller när trädsiktet är så tätt att ljusstillgången blir dålig. En överväldigande andel av landets triviallövskogar ingår i denna klass. På vegetationstypsnivå delas klassen in efter fuktighetsgrad.
731	Skarp lövskog Extremt torra marker på grova jordarter som är väl-dränerade. Fältsiktet består främst av ris, exempelvis mjölon.
732	Skarp-torr lövskog Lövskog på skarpa till torra marker. Jämför beskrivningen under skarp (731) respektive torr (733).
733	Torr lövskog Lövskog, vanligen björkdominerad, på grova jordarter. Mossor dominerar bottensiktet om sådant finns och lavar förekommer sparsamt. Fältsiktsvegetationen varierar. Jmfr torr barrskog.
734	Torr-frisk lövskog Lövskog på torra till friska marker. Jämför beskrivningen under torr (733) respektive frisk (735).
735	Frisk lövskog Lövskog, vanligen björk- och/eller aspdominerad. Bottensiktet består av friskmarksmossor eller saknas. Ris, gräs och örter dominerar fältsiktet. För högörtvariant se tilläggsinformation. Viktig vegetationstyp i fjällbjörkskogen.
736	Frisk-fuktig lövskog Lövskog på friska till fuktiga marker. Jämför beskrivningarna med frisk (735) respektive fuktig (737).

737	<p>Fuktig lövskog</p> <p>Vanligen björk- och/eller aldominerad skog ofta med inslag av Salix-arter (sälg, viden). Buskskiktet är ofta välutvecklat. Bottenskiktet består av mossor eller saknas. Gräs och örter dominerar fältskiktet. I glesare skog dominerar vanligtvis ris. Karaktäriseras av ett inslag av våtmarksarter som starr, skogsfräken och sumpmossor tillsammans med friskmarksarter. För högrötsvariant se tilläggsinformation. Förekommer i svackor och längs översilade sluttningar. Jämför även beskrivningen på fuktig barrskog. Många fuktiga lövskogar är igenväxta f d kultur- eller ängsmarker.</p>
738	<p>Fuktig-våt lövskog</p> <p>Lövskog på fuktiga till våta marker. Jämför beskrivningarna med fuktig (737) och våt (741)</p>
740	<p>Sumplövskog</p> <p>Sumplövskog är ett samlingsnamn för våt lövskog och lövskogsmyr. Bottenskiktet saknas eller består av sumpbrun- och vitmossor. Fältskiktet domineras av våtmarksväxter eller myrväxter. Förekommer på finkorniga mineraljordar eller torvmark.</p>
741	<p>Våt lövskog</p> <p>Oftast björk- och aldominerad lövskog på våta mineral- eller kärrmulljordar. Bottenskiktet saknas eller domineras av sumpmossor. Fältskiktet domineras av våtmarksarter. Tuvig mark med träden på socklar förekommer ofta. Vanliga våtmarksarter är kråklöver, vattenklöver, topplösa, videört, strandklo, bunkestarr, blåsstarr, rankstarr, grenrör och kärrbräken. För högrötsvariant se tilläggsinformation. Dominans av al (alsumpskog) kan anges med tillägg.</p>
742	<p>Våt lövskog och lövskogsmyr</p> <p>Lövskog på våta marker och myrmarker. Jämför beskrivningarna med våt lövskog (741) och lövskogsmyr (743). Motsvarar även överbeteckningen lövsumpskog (740).</p>
743	<p>Lövskogsmyr</p> <p>Björk- och/eller aldominerad sumpskog med myrvegetation. Torvmark. Kan i likhet med öppna myrar delas in i mossar och kärr, vilket redovisas som tillägg.</p> <p><i>Björkmossen</i> påminner om tallmossen men glasbjörken ersätter tallen i sydligaste Sverige. Tuvull dominerar ofta framför risen.</p> <p>Lövskogskärr är lövdominerad skog på myrmark. Fältskiktet domineras av halvgräsarter samt örter. Bottenskikt saknas eller utgörs av vit- och/eller brunmossor. Dominans av al (alkärr) kan anges med tillägg.</p>

750	Ädellövskog Lövsskogar med minst 50% ädellövträd. Omfattar de lövträd som beskrivs i ädellövskogsslagen, alm, ask, avenbok, bok, ek, fågelbär, lind och lönn. I flera fall artrika skogar med en örtrik våraspekt. I de fall då ädellöv inte går att särskilja från triviallöv i flygbildstolkning (i huvudsak unga ädellövträd) döljs dessa i ovan nämnda lövskogsklasser. När inblandning av barrträd eller triviallöv förekommer anges detta med tillägg.
755	Hällmarksädellövskog Ädellövskog på hällmark. Ek är den oftast dominerande arten i trädskiktet. Liknar i övrigt hällmarkslövslogen.
760	Blandad ädellövskog, ospec På marker av varierande karaktär. Ädellövträdarter kan vara blandade eller ospecificerade med undantag av hällmarksädellöv och sumpädellöv. Förutom triviallövsinblandning, vilket anges med tillägg förekommer ofta ett buskskikt med hassel.
761	Ekskog Finns såväl på torrt magert underlag som på relativt god brun skogsjordmån. Kan också dominera på relativt fuktiga lokaler. De magra typerna har ett fältskikt av exempelvis kruståtel, och örter såsom ekorrhår och kovaler. De näringsrikare typerna har ett örtrikt fältskikt bestående av bl a vitsippa, blåsippa, gökärt, vårbrodd, bergsslok och lundgröe samt ofta välutvecklat buskskikt med hassel, hagtorn och brakved. Svagt utvecklat bottenskikt med bl a hassel- och gräsmossor.
762	Bokskog Bok förekommer på marker med varierande näringsrikedom. De magraste innehåller bl a kruståtel och ris. Därutöver finns mer näringkrävande lågörttyper och de mest krävande med högrör, skogsbingel och ramslök.
763	Askskog Utvecklas på mullrika, jordar, ofta fuktiga eller med rörligt markvatten, men kan också vara torrare. Örtrik vegetation, ofta högvuxen, av bl a stor blålocka, vitsippa, skogsfräken och älgört.
764	Almskog Utvecklas på relativt fuktiga näringsrika marker. Exempel på fältskiktarter är vitsippa, skogsbingel och svalört.
770	Sumpädellövskog Domineras av ädellövträd, främst ask i trädskiktet. Förekommer i svackor samt i översilningsområden i näringsrik miljö. Kännetecknas av en artrik flora t ex strutbräken, gullpudra och bäckbräsa.
771	Våt ädellövskog Enda undertypen till sumpädellövskog. Se beskrivningen under densamma.

800	Öppen myrvegetation Omfattar den icke skogsbevuxna delen av myrvegetationen. Glest trädskikt (10-30% krontäckning) anges som tilläggsinformation. Myrar är torvbildande och bildar sitt eget substrat. Indelningen i olika vegetationstyper är gjord med avseende på vegetationssammansättning i botten- och fältskiktet. Som tilläggsinfo anges om myrytan är mosse eller kärr samt om sträng- och östrukturer finns.
810	Ristuvemyr Myr som karaktäriseras av ett fast oftast tuvigt bottenskikt och ett fältskikt dominerat av ris. Bottenskiktet består vanligen av vitmossor, samt andra mossor som väggmossa, kvastmossa och myrbyörnmossa. Lavar kan också förekomma. Ristuvemyr kan förekomma i form av såväl mosse som kärr. En skiljeart som endast finns på kärr är klotstarr.
811	Ristuvemyr, kråkbär-tranbär-vitmossvariant Ristuvemyr som domineras av lågvuxna ris såsom kråkbär och tranbär i fältskiktet. Bottenskiktet består vanligen av rostvitmossa. Ristuvorna är ofta relativt låga. Myrtypen är vanligast ute på myrvidden.
812	Ristuvemyr, odon-skvatram-dvärgbjörksvariant Ristuvemyr som domineras av mer eller mindre högvuxna ris såsom odon, skvatram eller dvärgbjörk i fältskiktet. Myrtypen är vanligast i myrkanten och oftast trädbevuxen.
813	Ristuvemyr, ljungvariant Ristuvemyr som domineras av ljung. Myrtypen är oftast relativt torr.
820	Fastmattemyr Myr som karaktäriseras av ett relativt tätt fältskikt av gräsartade växter och ett fast bottenskikt av vit- och/eller brunmossor. Kärren kan ha så tätt fältskikt att bottenskiktet saknas. Mossarna har ett glesare fältskikt än kärren men har ett heltäckande bottenskikt av vitmossor.
821	Fastmattemyr, halvgräsvariant Fastmattemyr med ett fältskikt dominerat av lågvuxna halvgräsarter, såsom tuvull, tuvsäv och trådstarr. Kan vara mosse eller kärr. Bl a starrarter skiljer ut kärren från mossarna.
822	Fastmattekärr, starr-örtvariant Fastmattekärr där frodvuxna örter såsom kråklöver, vattenklöver, sjöfråken, kärrspira samt gräset blåtel utgör ett markant inslag. Andra vanliga arter är ullsäv, tätört, slätterblomma och blodrot. Pors eller dvärgbjörk är vanliga inslag i vissa regioner.
823	Fastmattekärr, högstarrvariant Fastmattekärr dominerat av högvuxna, täta starrarter exempelvis trådstarr. Bottenskiktet är vanligen dåligt utvecklat. Myrtypen skall ej förväxlas med högstarrkärr (undertyp till sumpkärr-högstarrkärr) som är betydligt blötare.
830	Mjukmattemyr Myr som karaktäriseras av ett heltäckande bottenskikt av vit- och/eller brunmossor och ett förhållandevis glest fältskikt av gräsartade växter och kallgräs. Bottenskiktet är till sin karaktär mjukt och trampspår kvarstår länge. Mjukmattemossarna har ett mycket glest fältskikt på ett bottenskikt av vitmossor. Mjukmattekärren är tack vare sitt något tätare fältskikt i allmänhet framkomligt.
831	Mjukmattemyr, halvgräs-vitmossvariant Mjukmattemyr som domineras av kallgräs, vitag, ängsull och lågvuxna starrarter, såsom dystarr och flaskstarr i fältskiktet. Myrtypen kan vara såväl mosse som kärr. Skiljearter för kärren är bl a starrarter utom dystarr.
832	Mjukmattekärr, starr-ört-vitmossvariant Mjukmattekärr där frodvuxna örter såsom kråklöver, vattenklöver, sjöfråken, sprängört m fl utgör ett markant inslag. Även om dessa relativt storbladiga arter står glest så kan fältskiktets täckning uppfattas som tätare än på andra mjukmatte typer. Bottenskiktet består av vitmossor.
833	Mjukmattekärr, brunmossvariant Mjukmattekärr där bottenskiktet domineras av brunmossarter.
840	Lösbottemyr Myr som karaktäriseras av ett glest fältskikt av gräsartade växter ungefär av samma artsammansättning som för mjukmattor. Bottenskiktet består i huvudsak av torvslam. Mossor förekommer sparsamt.

841	Lösbottenmyr, halvgräsvariant Lösbottenmyr där det glesa fältskiktet domineras av halvgräsarter såsom dy-, vit- och strängstarr samt vitag. Myrtypen finns både som mosse och kärr. Starrarter, utom dystarr, skiljer ut kärr från mossar.
842	Lösbottenkärr, starr-örtvariant Lösbottenkärr där frodvuxna örter såsom vattenklöver, sjöfräken och kärrsilja utgör ett markant inslag. Dyblädda är vanligt förekommande.
843	Lösbottenkärr, brunmossvariant Lösbottenkärr som har ett bottenskikt av brunmossor. Detta bottenskikt är dock glest och ej sammanhängande. Förväxla ej denna typ med brunmossmjukmatta (833) vilken har ett sammanhängande bottenskikt.
850	Mjuk-fastmattemyr Myr med fältskikt av gräsartade växter och ett heltäckande bottenskikt. En sammanslagen klass av fastmattemyr (820) och mjukmattemyr (830).
860	Högstarrkärr - sumpkärr Blöta vegetationsrika kärr. Bottenskikt saknas oftast eller är glest förekommande. Domineras av frodvuxna örter och/eller frodvuxen starr. Som regel vegetationsrik och svårframkomlig. Torvbildande miljö. Förekommer ofta i avsnörda vikar eller igenväxande sjöar.
861	Högstarrkärr Blött vegetationsrikt kärr. Domineras av hög- och frodvuxna starrarter såsom trädstarr, flaskstarr, vasstarr och norrlandsstarr. Myrtypen skall ej förväxla med fastmattemyrar av högstarrtyp (823).
862	Sumpkärr Blött vegetationsrikt och svårframkomligt kärr med hög- och frodvuxet fältskikt av örter såsom sjöfräken, vattenklöver topplösa, kabbeleka och missne. Inslag av högvuxna starrarter förekommer. Bladvass eller ag kan dominera i vissa lägen.
870	Buskkärr Myrvegetation med ett tät lövbuskskikt, vanligen av viden. Underlaget kan vara fastmatteartat eller sumpkärrartat.
871	Videkärr Videbuskdominerad myr, vegetationsrik, ofta tuvig och svårframkomlig.